# PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2006 m. spalio 4 d. *

Byloje T-193/04

**Hans-Martin Tillack,** gyvenantis Briuselyje (Belgija), atstovaujamas *QC* I. Forrester, advokatų T. Bosly, C. Arhold, N. Flandin, J. Herrlinger, ir J. Siaens,

ieškovas,

palaikomas

**International Federation of Journalists (IFJ),** įsteigtos Briuselyje (Belgija), atstovaujamos advokatų A. Bartosch ir T. Grupp,

įstojusios į bylą šalies,

prieš

**Europos Bendrijų Komisiją,** atstovaujamą C. Docksey ir C. Ladenburger,

atsakovę,

* Proceso kalba: anglų.

dėl prašymo, pirma, panaikinti aktą, kuriuo 2004 m. vasario 11 d. Kovos su sukčiavimu tarnyba (OLAF) Vokietijos ir Belgijos teisminėms institucijoms perdavė informaciją apie įtarimus dėl profesinės paslapties pažeidimo ir korupcijos, ir, antra, atlyginti ieškovo patirtą moralinę žalą dėl šios informacijos perdavimo bei OLAF pranešimų spaudai paskelbimo,

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas H. Legal, teisėjai P. Lindh ir V. Vadapalas,

posėdžio sekretorius J. Plingers, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2006 m. gegužės 11 d. posėdžiui,

priima šį

**Sprendimą**

**Teisės aktai**

1 1999 m. balandžio 28 d. Komisijos sprendimu 1999/352/EB, EAPB, Euratomas įsteigta Europos kovos su sukčiavimu tarnyba (OLAF) (OL L 136, p. 20), be kita ko, atsakinga už tai, kad būtų atliekami vidaus administraciniai tyrimai, skirti tirti svarbius su profesine veikla susijusius faktus, kurie gali būti laikomi Bendrijų pareigūnų ir tarnautojų pareigų nevykdymu, galinčiu užtraukti drausminę ir tam tikrais atvejais baudžiamąją atsakomybę.

2 1999 m. gegužės 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1073/1999 dėl Europos kovos su sukčiavimu tarnybos (OLAF) atliekamų tyrimų (OL L 136, p. 1) reglamentuoja inspektavimus, patikrinimus ir kitas priemones, kurių imasi OLAF darbuotojai atlikdami savo pareigas.

3 Reglamento Nr. 1073/1999 13 konstatuojamoji dalis nustato:

„Kadangi kompetentingos nacionalinės valdžios institucijos arba institucijos, įstaigos, tarnybos ir organizacijos atitinkamai turėtų spręsti, kokių veiksmų reikia imtis baigus tyrimus ir remiantis (OLAF) parengta ataskaita; kadangi vis dėlto (OLAF) direktoriui turėtų būti paskirta tiesiogiai perduoti atitinkamos valstybės narės teisminėms institucijoms vidaus tyrimų metu (OLAF) gautą informaciją apie aplinkybes, galinčias užtraukti baudžiamąją atsakomybę."

4 Reglamento Nr. 1073/1999 6 straipsnio „Tyrimų tvarka" 6 dalyje numatyta, jog „valstybės narės užtikrina, kad jų kompetentingos institucijos, laikydamosi nacionalinių nuostatų, teiktų reikalingą paramą, kuri leistų (OLAF) darbuotojams atlikti savo užduotį".

5 Reglamento Nr. 1073/1999 9 straipsnio „Tyrimo ataskaita ir veiksmai po tyrimų" 2 dalis yra išdėstyta taip:

„<...> Šiuo pagrindu parengtos ataskaitos laikomos priimtinais įrodymais administracine ir teismine tvarka nagrinėjant bylas valstybėje narėje, kai nustatoma, kad tai yra būtina, pateikiamais tuo pačiu būdu ir tomis pačiomis sąlygomis kaip ir nacionalinės administracijos inspektorių parengtos administracinės ataskaitos <...>"

6 Reglamento Nr. 1073/1999 10 straipsnio „(OLAF) siunčiama informacija“ 2 dalyje įtvirtinta:

„<...> (OLAF) direktorius atitinkamos valstybės narės teisminėms institucijoms siunčia vidaus tyrimų, susijusių su veikomis, galinčiomis užtraukti baudžiamąją atsakomybę, metu (OLAF) gautą informaciją <...>“

**Ginčo aplinkybės**

7 Ieškovas yra Vokietijos žurnale *Stern* dirbantis žurnalistas.

8 2001 m. rugpjūčio 31 d. memorandume Europos Bendrijų Komisijos pareigūnas Van Buitenen nurodė apie galimus pažeidimus, kuriuos padarė keletas Komisijos tarnybų (toliau – Van Buitenen memorandumas). 2001 m. rugsėjo 5 d. OLAF gavo šio dokumento kopiją.

9 2001 m. spalio 23 d. OLAF direktorius nurodė skyriui „Teisėjai ir prokurorai, teisminė pagalba ir paskesnės teisminės priemonės“ įvertinti Van Buitenen memorandume išdėstytus kaltinimus ir pateikti rekomendacijas dėl tolesnių su jais susijusių priemonių.

10 2002 m. sausio 31 d. skyrius „Teisėjai ir prokurorai, teisminė pagalba ir paskesnės teisminės priemonės“ pateikė konfidencialų tarnybinį raštą su dvylika pasiūlymų ir rekomendacijų, tarp kurių – pradėti tyrimą dėl kai kurių memorandume paminėtų pažeidimų. Remdamasis šiuo dokumentu, minėtas skyrius 2002 m. vasario 14 d. parengė trumpą konfidencialų raštą.

11 Ieškovas parašė du straipsnius, išspausdintus *Stern* atitinkamai 2002 m. vasario 28 d. ir tų pačių metų kovo 7 d., kuriuose jis aprašė pažeidimus Europos institucijose. Šie straipsniai rėmėsi Van Buitenen memorandumu ir 2002 m. sausio 31 d. OLAF raštu.

12 2002 m. kovo 12 d. OLAF, įtardama, jog šie jos 2002 m. sausio 13 d. ir tų pačių metų vasario 14 d. konfidencialūs raštai buvo išplatinti neteisėtai, pradėjo vidaus tyrimą, siekdama nustatyti Europos Bendrijų pareigūnus ar tarnautojus, dėl kurių nutekėjo informacija.

13 2002 m. kovo 22 d. laišku OLAF direktorato „Žinios, veiklos strategija ir informacijos paslaugos“ direktorius pranešė OLAF direktoriui, kad remiantis patikimu informacijos šaltiniu, ieškovas, siekdamas gauti keletą su *Van Buitenen* byla susijusių dokumentų, OLAF darbuotojui perdavė 8 000 eurų. Ta pačią dieną OLAF spaudos atstovas direktoriui nurodė, kad jis buvo susitikęs su Komisijos biudžeto ir kovos su sukčiavimu spaudos atstovu G., kuris jam pasakė, jog *Stern* žurnalistas jį informavo, kad ieškovas mainais už dokumentus pervedė OLAF nariui pinigų.

14 2002 m. kovo 27 d. OLAF paskelbė pranešimą spaudai „Vidaus tyrimas dėl konfidencialios informacijos nutekėjimo“, kuris buvo išdėstytas taip:

„<...> Akivaizdžiai nutekėjus OLAF parengtoje ataskaitoje buvusiai konfidencialiai informacijai, remdamasi Reglamento <...> Nr. 1073/1999 5 straipsnio 1 dalimi (OLAF) nusprendė pradėti vidaus tyrimą. Remiantis (OLAF) gauta informacija, žurnalistas gavo keletą dokumentų, susijusių su vadinamąja „Van Buitenen byla“.

Neatmetama galimybė, jog tam, kad būtų gauti šie dokumentai, kažkam iš OLAF (ar iš kitos institucijos) buvo sumokėta <...>

(OLAF) visada laikosi aukščiausių etikos normų. Savo tyrimus ji atlieka visiškai nepriklausomai. Tačiau būtina pabrėžti, kad Belgijoje aktyvi korupcija ar kyšio davimas darbuotojui mainais už konfidencialios informacijos suteikimą yra neteisėti. Be to, informaciją, kurią gauna OLAF atlikdama savo tyrimus, saugo Belgijos teisės nuostatos šioje srityje. Jei atlikus vidaus tyrimą pasitvirtins neteisėta veikla, (OLAF) ketina traukti atsakomybėn ją padariusius asmenis pagal galiojančias drausmines ir baudžiamosios teisės nuostatas <...>"

15 Atsakydamas *Stern* 2002 m. kovo 28 d. išspausdino pranešimą spaudai, kuriuo, pirma, patvirtino turįs Van Buitenen memorandumą, ir, antra, pabrėžė nemokėjęs pinigų Europos Bendrijų pareigūnui tam, kad gautų su šia byla susijusius dokumentus. Šiame pranešime nurodomi ieškovo vardas ir koordinatės. 2002 m. balandžio 3 d. protestuodamas prieš OLAF kaltinimus *Stern* taip pat parašė OLAF priežiūros komiteto pirmininkui.

16 2002 m. balandžio 4 d. žurnalas *European Voice* nurodė, kad remiantis OLAF spaudos atstovu, OLAF „iš pirmo žvilgsnio" turėjo „įrodymų", patvirtinančių „tikimybę, jog buvo sumokėta", ir šį klausimą nagrinėjo rimtai.

17 Per 2002 m. balandžio 9 ir 10 d. vykusį posėdį OLAF priežiūros komitetas paprašė, kad jį informuotų apie faktus, patvirtinančius įtarimus apie sumokėtus pinigus šioje byloje.

18 2002 m. balandžio 11 d. OLAF spaudos atstovas šios tarnybos darbuotojams išsiuntė elektroninį laišką, kuriame buvo nurodyta:

„<...> Šiuo metu vienintelis užtikrintas faktas yra tai, kad konfidencialus OLAF dokumentas pateko į spaudą (nors taip neturėjo atsitikti), (ir) kad OLAF ir Komisijoje <...> sklando „gandai", jog už šiuos dokumentus „buvo sumokėta" (netgi nurodoma suma) <...> Netoleruotina, kad <...> egzistuoja pavojus, jog konfidencialią OLAF informaciją gali sužinoti spauda ir kad ši informacija gali būti gauta papirkus viešosios tarnybos pareigūnus (ir kad) tokių, kaip pastarąsias savaites (OLAF) apgaubusių įtarimų, „gandų" bei „spekuliacijų" pagrįstumas liktų nepatikrintas tyrimų tarnybos <...>"

19 2002 m. spalio 22 d. ieškovas pateikė skundą (1840/2002/GG) Europos ombudsmenui dėl 2002 m. kovo 27 d. OLAF pranešimo spaudai.

20 2002 m. gruodžio 9 d. OLAF tyrėjai oficialiai išklausė G. Šis nurodė, kad, anot buvusio kolegos iš *Stern*, kurį įvardyti jis atsisakė, ieškovas gavo 8 000 Vokietijos markių (DEM), arba 8 000 eurų, kad gautų su Komisija arba OLAF susijusią informaciją.

21 2003 m. birželio 18 d. ombudsmenas savo rekomendacijos dėl ieškovo skundo projekte pažymėjo, kad pareikšdama kaltinimą korupcija ir neturėdama pakankamų bei viešai patikrinamų faktinių įrodymų, OLAF veikė neproporcingai, todėl tai yra netinkamo administravimo atvejis. Jis patarė OLAF paneigti paskelbtus kaltinimus korupcija, nes jie galėjo būti suprasti kaip pareikšti skundą pateikusio asmens atžvilgiu.

22 Po šio rekomendacijos projekto 2003 m. rugsėjo 30 d. OLAF paskelbė pranešimą spaudai „OLAF paaiškinimas apie akivaizdų informacijos nutekėjimą“, kuriame buvo parašyta:

„2002 m. kovo 27 d. <...> OLAF paskelbė pranešimą spaudai, kuriame nurodyta, kad remiantis Reglamentu <...> Nr. 1073/1999 buvo pradėtas vidaus tyrimas dėl akivaizdaus konfidencialios informacijos, buvusios (OLAF) parengtoje ataskaitoje, nutekėjimo.

Šiame pranešime nurodyta, kad remiantis (OLAF) gauta informacija, žurnalistas gavo keletą dokumentų, susijusių su vadinamąja „Van Buitenen byla“, ir kad neatmetama galimybė, jog tam, kad būtų gauti šie dokumentai, kažkam iš OLAF (ar iš kitos institucijos) buvo sumokėta.

Šiuo atžvilgiu pradėtas OLAF tyrimas nenutrauktas, bet kol kas (OLAF) nerado įrodymų, patvirtinančių, kad buvo sumokėta.“

23 2003 m. lapkričio 12 d. *Stern* interneto tinklavietėje ieškovas paskelbė straipsnį, kuriame kritikuojami OLAF direktoriaus veiksmai.

24 Ombudsmenas savo 2003 m. lapkričio 20 d. priimtame galutiniame sprendime dėl 1840/2002/GG skundo dar kartą patvirtino, kad OLAF kalta dėl netinkamo administravimo, ir nurodė, jog ši tarnyba, sutikusi su rekomendacijos projektu, neįgyvendino jo tinkamai. Šiomis aplinkybėmis jis nusprendė, kad jo kritiška pastaba galėtų būti laikoma tinkamu žalos atlyginimu ieškovui.

25 2004 m. sausio 6 d. OLAF tyrėjai iš naujo apklausė G., kuris paliko Komisiją 2003 m. liepos mėnesį. Viena vertus, jis patvirtino per pirmąją apklausą išsakytus tvirtinimus ir, antra vertus, įvardijo jį informavusį asmenį.

26 Per 2004 m. sausio 20 ir 21 d. vykusį OLAF priežiūros komiteto posėdį direktorius informavo komitetą apie „nagrinėjamos bylos eigą“, nurodydamas su ja susijusius konfidencialius kontaktus su nacionalinėmis teisminėmis institucijomis. Remiantis posėdžio protokolu, komiteto nariai, „atsižvelgdami į nagrinėjamo atvejo ypatumus“, sutiko „informaciją gauti vėliau <...>, patikslindami, kad reikiamu momentu OLAF atitinkamai institucijai privalės pateikti pakankamai informacijos“.

27 2004 m. vasario 11 d. OLAF, remdamasi Reglamento Nr. 1073/1999 10 straipsnio 2 dalimi, Briuselio (Belgija) ir Hamburgo (Vokietija) teisminėms institucijoms perdavė informaciją apie įtarimus dėl profesinės paslapties pažeidimo ir korupcijos.

28 Perduotos informacijos pagrindu Vokietijos ir Belgijos teisminės institucijos pradėjo ikiteisminį tyrimą dėl tariamos korupcijos, o pastarosios – dar ir dėl profesinės paslapties pažeidimo.

29 2004 m. kovo 19 d. atsakingo už bylą ikiteisminio tyrimo teisėjo prašymu Belgijos policija atliko kratą ieškovo namuose bei biure ir paėmė arba užantspaudavo profesinius dokumentus bei asmeninius daiktus.

30 Ieškovas dėl šio poėmio pareiškė ieškinį Belgijos teisminėse institucijose. Šio proceso pabaigoje, 2004 m. gruodžio 1 d., Belgijos kasacinis teismas atmetė šį ieškinį iš esmės.

31 2004 m. balandžio 15 d. ieškovas parašė OLAF direktoriui skųsdamasis dėl vykdomos procedūros ir prašydamas leisti susipažinti su tyrimo byla, kuri su juo susijusi.

32 2004 m. gegužės 7 d. OLAF priežiūros komiteto pirmininkas gavo 2004 m. vasario 11 d. Belgijos teisminėms institucijoms išsiųsto laiško kopiją be konfidencialių duomenų. To paties mėnesio pabaigoje ieškovas taip pat gavo minėto laiško kopiją.

33 2005 m. gegužės 12 d. ombudsmenas pateikė Europos Parlamentui specialią ataskaitą dėl ieškovo pateikto skundo 2485/2004/GG. Šioje ataskaitoje buvo nurodyta, kad OLAF turi pripažinti, jog ombudsmenui skirtuose atsiliepimuose dėl tyrimo, susijusio su skundu 1840/2002/GG, esantys tvirtinimai yra neteisingi ir melagingi. Ombudsmenas taip pat Parlamentui pasiūlė dėl šios rekomendacijos priimti rezoliuciją.

## Procesas ir šalių reikalavimai

34 2004 m. birželio 1 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijoje pateiktu pareiškimu, ieškovas pareiškė šį ieškinį.

35 2004 m. birželio 4 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijos gautu atskiru dokumentu ieškovas iš esmės paprašė, pirma, sustabdyti bet kokios priemonės, kurios galėtų būti imamasi dėl 2004 m. vasario 11 d. OLAF pateikto tariamo skundo Belgijos ir Vokietijos teisminės valdžios institucijoms, vykdymą, ir, antra, nurodyti OLAF nesiimti jokių veiksmų siekiant gauti, susipažinti, tirti bet kokį dokumentą ar kitą informaciją, kuria disponuoja Belgijos teisminės valdžios institucijos po 2004 m. kovo 19 d. ieškovo namuose ir biure atliktų kratų, ar išklausyti jų turinį.

36 2004 m. birželio 17 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateiktu dokumentu Tarptautinė žurnalistų federacija (*International Federation of Journalists*, toliau – IFJ) pateikė prašymą leisti įstoti į bylą palaikyti ieškovo reikalavimus.

37 2004 m. spalio 15 d. Nutartimi *Tillack prieš Komisiją* (T-193/04 R, Rink. p. II-3575) Pirmosios instancijos teismo pirmininkas atmetė prašymą dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo ir atidėjo klausimą dėl bylinėjimosi išlaidų.

38 2004 m. gruodžio 24 d. Teisingumo Teismo kanceliarijoje gautu pareiškimu, ieškovas pateikė apeliacinį skundą dėl minėtos nutarties *Tillack prieš Komisiją.*

39 2005 m. sausio 26 d. Pirmosios instancijos teismo ketvirtosios kolegijos pirmininkas leido IFJ įstoti į šią bylą. Įstojusi į bylą šalis pateikė savo atsiliepimą, o kitos proceso šalys pateikė savo pastabas per nustatytą terminą.

40 2005 m. balandžio 19 d. Nutartimi *Tillack prieš Komisiją* (C-521/04 P(R), Rink. p. I-3103) Teisingumo Teismo pirmininkas atmetė apeliacinį skundą byloje dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo ir priteisė iš ieškovo bylinėjimosi šioje instancijoje išlaidas.

41 Atsižvelgdamas į teisėjo pranešėjo pranešimą, Pirmosios instancijos teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį.

42 Šalys buvo išklausytos 2006 m. gegužės 11 d. Pirmosios instancijos teismo posėdyje bei atsakė į žodžiu pateiktus šio teismo klausimus.

43 Ieškovas Pirmosios instancijos teismo prašo:

— panaikinti 2004 m. vasario 11 d. OLAF sprendimą kreiptis į Vokietijos ir Belgijos teismines institucijas su „skundu“,

— nurodyti Komisijai sumokėti Pirmosios instancijos teismo nuožiūra nustatytą žalos atlyginimą ir palūkanas,

— nurodyti imtis bet kokios priemonės, reikalingos teisingumui įvykdyti,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

44 Komisija Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti reikalavimus dėl panaikinimo ir reikalavimus dėl žalos atlyginimo kaip nepriimtinus,

— subsidiariai atmesti minėtus reikalavimus kaip nepagrįstus,

— priteisti iš ieškovo bylinėjimosi išlaidas.

45 IFJ Pirmosios instancijos teismo prašo panaikinti 2004 m. vasario 11 d. OLAF sprendimą „pateikti skundą“ Vokietijos ir Belgijos teisminėms institucijoms.

**Dėl teisės**

*Dėl reikalavimų panaikinti aktą, kuriuo OLAF perdavė informaciją Vokietijos ir Belgijos teisminėms institucijoms, priimtinumo*

Šalių argumentai

46 Formaliai nepateikdama prieštaravimo dėl priimtinumo Komisija tvirtina, kad reikalavimas dėl panaikinimo yra akivaizdžiai nepriimtinas, nes nėra akto, kurį būtų galima ginčyti EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme.

47 Remdamasi 2003 m. gruodžio 18 d. Pirmosios instancijos teismo nutartimi *Gómez-Reino prieš Komisiją* (T-215/02, Rink. VT p. I-A-345 ir II-1685, 50 ir 51 punktai), Komisija teigia, kad aktas, kuriuo OLAF perdavė informaciją Vokietijos ir Belgijos teisminėms institucijoms pagal Reglamento Nr. 1073/1999 10 straipsnio 2 dalyje įtvirtintą pareigą, yra parengiamasis aktas, kuris pats nepakeičia ieškovo teisinės

padėties. Iš tiesų nacionalinės teisminės institucijos pačios sprendžia, kokių veiksmų imtis dėl gautos informacijos, pasirinkdamos – atsižvelgdamos į savo nacionalinę teisę – pradėti teisminį tyrimą, nurodyti imtis ikiteisminio tyrimo priemonių ar pradėti baudžiamąjį persekiojimą. Vėliau nacionalinis teismas turi kompetenciją spręsti, ar nuteisti atitinkamą asmenį.

48 Taip pat Komisija pažymi, kad 2003 m. sausio 15 d. Sprendime *Philip Morris International ir kt. prieš Komisiją* (T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 ir T-272/01, Rink. p. II-1) Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog dėl Komisijos sprendimo pareikšti civilinį ieškinį Amerikos teisme nebuvo galima pareikšti ieškinio EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme, nes minėtas civilinis ieškinys nepakeitė atsakovo teisinės padėties. Komisijos nuomone, šia Pirmosios instancijos teismo praktika reikia akivaizdžiai remtis ir šiuo atveju, nes OLAF nepateikė skundo ir nepareiškė ieškinio, o paprasčiausiai perdavė faktinę informaciją, galinčią kompetentingas institucijas paskatinti pradėti procesą, kuriame iš esmės nei OLAF, nei Komisija neturėtų proceso šalies statuso.

49 EB 10 straipsnyje numatyta bendradarbiavimo pareiga taip pat neturėtų teisinio poveikio nacionalinių teisminių institucijų ar ieškovo atžvilgiu. Reglamento Nr. 1073/1999 6 straipsnio 6 dalis nebūtų taikoma valstybių narių nacionalinėms teisminėms institucijoms vykdant baudžiamąjį tyrimą atliktiems aktams po to, kai jos gavo OLAF informaciją. 1996 m. lapkričio 11 d. Tarybos reglamentas (Euratomas, EB) Nr. 2185/96 dėl Komisijos atliekamų patikrinimų ir inspektavimų vietoje, siekiant apsaugoti Europos Bendrijų finansinius interesus nuo sukčiavimo ir kitų pažeidimų (OL L 292, p. 2), visiškai nesusijęs su nagrinėjama byla.

50 Be to, ieškovas naudojosi veiksminga teismine apsauga. Pirma, kadangi Belgijos kratos orderis buvo vienintelis aktas, turėjęs poveikį ieškovo saviraiškos laisvei, teisminę gynybą šio akto atžvilgiu turėjo užtikrinti Belgijos teismai. Antra, netgi jei nacionalinis kratos orderis išduodamas OLAF perduotos informacijos pagrindu,

nacionalinės teisių gynimo priemonės taip pat užtikrintų teisminę ieškovo gynybą, nors ir būtų galima taikyti EB 234 straipsnį, kai ieškovas nacionaliniame teisme tvirtina, kad OLAF, vykdydama savo tyrimą, pažeidė Bendrijos teisę. Trečia, tai, jog pagal Reglamento Nr. 1073/1999 10 straipsnio 2 dalį atliktas informacijos perdavimas negali būti ginčijamas pareiškiant ieškinį dėl panaikinimo, nereiškia, kad *a priori* Bendrijos teisme negalima pareikšti ieškinio dėl deliktinės atsakomybės.

51 Galiausiai Komisija teigia, kad bet kokia išimtis iš pagal EB 230 straipsnį pareikšto ieškinio priimtinumui taikomų taisyklių turėtų neigiamų pasekmių OLAF tyrimų veiksmingumui, konfidencialumui ir nepriklausomumui. Ji mano, kad net jei Belgijos teismai visus ieškinio pagrindus, susijusius su OLAF padarytais esminiais procedūros pažeidimais, būtų atmetę kaip nepriimtinus, nagrinėjamas ieškinys dėl panaikinimo vis tiek būtų nepriimtinas. Remiantis 2004 m. kovo 30 d. Teisingumo Teismo sprendimu *Rothley ir kt. prieš Parlamentą* (C-167/02 P, Rink. p. I-3149), negalėtų būti nuspręsta kitaip.

52 Ieškovas tvirtina, kad pagal EB 230 straipsnį pareikštas jo ieškinys dėl panaikinimo yra priimtinas.

53 Pirmiausia jis mano, kad OLAF „skundas“ turėjo teisinių pasekmių, nes nacionalinės institucijos po to pradėjo tyrimą. Iš tiesų remiantis EB 10 straipsniu, ir ypač Reglamento Nr. 1073/1999 6 straipsnio 6 dalimi, valstybės narės privalėtų OLAF teikti reikalingą paramą.

54 Galiausiai ieškovo interesai būtų nepakankamai užtikrinti, jeigu jis prieš galėdamas ginčyti OLAF „skundą“ turėtų laukti, kol Belgijos institucijos priims galutinį

sprendimą. Apskritai žurnalistai ir jų informatoriai nebenorėtų atskleisti su Bendrijos institucijomis susijusios informacijos, jei kiltų pavojus, kad dėl OLAF pateiktų „skundų“ galėtų būti pradėtas baudžiamasis procesas. Ginčijamos priemonės panaikinimas taip pat padėtų atkurti ieškovo reputaciją, kuriai dėl OLAF keletą kartų pareikštų melagingų kaltinimų buvo labai pakenkta.

55 Ieškovo teigimu, ginčyti „skundą“ yra vienintelis veiksmingas kelias siekiant uždrausti neteisėtai naudoti Belgijos institucijų per kratą surinktą informaciją, kuria remiantis galima identifikuoti ieškovo informacijos šaltinius. Iš tiesų OLAF Belgijos baudžiamajame procese galėtų dalyvauti kaip civilinį ieškinį pateikusi šalis, ir todėl galėtų pareikalauti leisti susipažinti su paimtais dokumentais. Be to, pats „skundo“ panaikinimas galėtų turėti teisinių pasekmių, išvengiant, kad Komisija dar kartą pakartos tokią praktiką.

56 Dėl minėtos nutarties *Gómez-Reino prieš Komisiją* ieškovas mano, kad aplinkybės, dėl kurių priimta ši nutartis, buvo skirtingos, palyginti su šiuo atveju.

57 Be to, Reglamentas Nr. 1073/1999 bei Reglamentas Nr. 2185/96 suteikia specialias teises OLAF, kuri plėtoja glaudų bendradarbiavimą su nacionalinėmis kontrolės institucijomis.

58 Dėl Komisijos pareiškimo, kad OLAF niekada Vokietijos ar Belgijos teisminių institucijų neprašė imtis specialiųjų priemonių, ieškovas atsako, jog jis neteisingas. Pirmiausia Belgijos institucijoms adresuotame „skunde“ OLAF rekomendavo imtis skubių veiksmų, nes ieškovas netrukus tariamai persikraustys į Vašingtoną (Jungtinės Valstijos). Antra, OLAF tyrėjai 2004 m. sausio 13 ir 16 d. jau buvo susisiekę su nacionaliniais pareigūnais dėl tyrimo priemonių koordinavimo. Galiausiai OLAF paprašė nacionalinių institucijų atlikti kratą ieškovo namuose ir

biure tam, kad vykdydama savo vidaus tyrimą ji galėtų surinkti įrodymus, kaip tai patvirtino 2004 m. gegužės 19 d. OLAF priežiūros komiteto pirmininko pareiškimas *House of Lords Select Committee on the European Union* (Specialus Lordų Rūmų komitetas Europos Sąjungos reikalams, Jungtinė Karalystė). Taigi ikiteisminio tyrimo teisėjas veikė ne nepriklausomai, bet OLAF paprašytas.

59 Taip pat ieškovas pastebi, kad nacionalinės institucijos gali tik pasitikėti OLAF tyrimų atskaitomis, kurios pagal Reglamento Nr. 1073/1999 9 straipsnio 2 dalį laikomos priimtinais įrodymais teismuose. Šiuo atžvilgiu ieškovas tvirtina, jog Europos Bendrijų pareigūnui pažeidus profesinę paslaptį pagal Belgijos teisę tai nebus laikoma pažeidimu. Todėl, jo teigimu, OLAF galėjo tapti civiline šalimi tik dėl privilegijuotų santykių su Belgijos valdžios institucijomis, kurios turėjo veikti remdamosi „skundu".

60 Iš to, kas pasakyta, matyti, kad OLAF „skundo" negalima lyginti su Komisijos sprendimu pareikšti civilinį ieškinį byloje, kurioje buvo priimtas minėtas sprendimas *Philip Morris International ir kt. prieš Komisiją,* nes joje Komisijos padėtis buvo panaši į privataus asmens. 2004 m. liepos 13 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *Comunidad Autónoma de Andalucía prieš Komisiją* (T-29/03, Rink. p. II-2923) aplinkybės skirtingos tuo, kad ji buvo susijusi su galutine išorės tyrimo ataskaita. Be to, Pirmosios instancijos teismas atsižvelgė į faktinę aplinkybę, kad per tą laiką prokuroras nutraukė bylą, todėl ataskaita nebegalėjo turėti neigiamų teisinių pasekmių.

61 Galiausiai remdamasis minėtu sprendimu *Rothley ir kt. prieš Parlamentą* ieškovas mano, kad EB 230 straipsnį reikia taikyti atsižvelgiant į teisę į veiksmingą teisminę gynybą. Tačiau šiuo atveju jis neturėtų jokios kitos teisių gynimo priemonės, kad galėtų ginčyti OLAF veiksmus. Jam būtų neįmanoma prašyti nacionalinio teismo kreiptis į Teisingumo Teismą dėl prejudicinio sprendimo, nes OLAF veiksmų

neteisėtumas nenulėmė nacionalinių teisminių institucijų priimtų priemonių neteisėtumo. Tik Bendrijos teismas, o ne nacionaliniai teismai arba, kaip paskutinė instancija, Europos žmogaus teisių teismas, galėtų teisti OLAF. Taigi nacionalinis procesas negalėtų užtikrinti veiksmingos teisminės kontrolės. Ieškovo teigimu, nepriimtina, kad byloje, kurioje sprendžiamas spaudos laisvės klausimas, jam suteikiama tik viena galimybė: pareikšti ieškinį dėl žalos atlyginimo Pirmosios instancijos teisme.

62 IFJ teigia, kad ieškinys yra priimtinas, nes Vokietijos ir Belgijos teisminėms institucijoms pateikti „skundai" yra laikomi sprendimais EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme. Šiuo atžvilgiu ieškinys dėl panaikinimo yra pareikštas ne dėl Belgijos teisminių institucijų atliktos kratos, bet dėl OLAF sprendimo, kuriuo siekiama sukelti teisines pasekmes ieškovui.

63 Skirtingai nei byloje, kurioje buvo priimta minėta nutartis *Gómez-Reino prieš Komisiją*, ši byla susijusi su „skundu", turinčiu tiesioginių teisinių pasekmių ieškovui, o ne su paprastomis parengiamosiomis priemonėmis.

64 Remdamasi 1988 m. spalio 5 d. Teisingumo Teismo sprendimu *Hamill prieš Komisiją* (180/87, Rink. p. 6141), IFJ pabrėžia, kad netgi paprasta nacionalinėms teisminėms institucijoms perduota informacija gali būti kontroliuojama Bendrijos teismo.

65 Galiausiai, IFJ nuomone, ieškinys dėl panaikinimo taip pat priimtinas taikant teisę į veiksmingą teisminę gynybą. Iš tiesų EB 230 straipsnis turi būti aiškinamas remiantis teisės viršenybe, kad ieškovas galėtų pasinaudoti teismine gynyba OLAF veiksmų atžvilgiu. Šiuo požiūriu Belgijos teismai negalėtų išsamiai ir nuodugniai kiekvienu atveju kontroliuoti, ar Bendrijos institucijų priimti aktai atitinka Bendrijos teisę.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

66 Šioje byloje ieškinys dėl panaikinimo pareikštas dėl akto, kuriuo, remdamasi Reglamento Nr. 1073/1999 10 straipsnio 2 dalimi, OLAF perdavė Vokietijos ir Belgijos teisminėms institucijoms informaciją apie su ieškovu susijusius įtarimus dėl profesinės paslapties pažeidimo ir korupcijos.

67 Pagal nusistovėjusią Bendrijos teismo praktiką tik priemonės, sukeliančios tokių privalomų teisinių pasekmių, kurios daro poveikį ieškovo interesams konkrečiu būdu keisdamos jo teisinę padėtį, yra aktai arba sprendimai, dėl kurių gali būti pareikštas ieškinys dėl panaikinimo pagal EB 230 straipsnį (1981 m. lapkričio 11 d. Teisingumo Teismo sprendimo *IBM prieš Komisiją*, 60/81, Rink. p. 2639, 9 punktas ir 2006 m. balandžio 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Camós Grau prieš Komisiją*, T-309/03, Rink. p. II-1173, 47 punktas).

68 Tačiau šiuo atveju konstatuotina, kad ginčijamas aktas aiškiai nekeičia ieškovo teisinės padėties.

69 Iš Reglamento Nr. 1073/1999 nuostatų, būtent iš 13 konstatuojamosios dalies ir 9 straipsnio, matyti, jog galutinėje OLAF ataskaitoje pateiktos išvados savaime nereiškia, kad bus pradėtas teismo procesas ar drausminė procedūra, nes kompetentingos valdžios institucijos gali pačios nuspręsti, kokių veiksmų reikia imtis priėmus galutinę ataskaitą, ir todėl tik jos turi teisę priimti sprendimus, galinčius daryti poveikį asmenų, kurių atžvilgiu ataskaitoje rekomenduojama pradėti tokius procesą ar procedūras, teisinei padėčiai (minėtos nutarties *Comunidad Autónoma de Andalucía prieš Komisiją* 37 punktas ir minėto sprendimo *Camós Grau prieš Komisiją* 51 punktas).

70 Be to, Reglamento Nr. 1073/1999 10 straipsnio 2 dalis tik numato, kad nacionalinėms teisminėms institucijoms perduodama informacija, o šios savo diskrecijos ribose pačios vertina minėtos informacijos turinį ir svarbą, ir kokių tolesnių veiksmų prireikus reikėtų dėl to imtis. Todėl OLAF perdavus informaciją, tikimybė, kad bus pradėtas teisminis procesas, bei tolesni teisiniai veiksmai visiškai priklauso tik nuo nacionalinių valdžios institucijų.

71 Šio konstatavimo nepaneigia joks ieškovo ir įstojusios į bylą šalies pareikštas argumentas.

72 Pirmiausia lojalaus bendradarbiavimo principas nustato valstybėms narėms pareigą imtis visų tinkamų priemonių, siekiant užtikrinti Bendrijos teisės taikymą ir veiksmingumą, ir numato Bendrijos institucijoms abipuses lojalaus bendradarbiavimo su valstybėmis narėmis pareigas (2002 m. lapkričio 26 d. Teisingumo Teismo sprendimo *First ir Franex*, C-275/00, Rink. p. I-10943, 49 punktas ir 2004 m. kovo 4 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Vokietija prieš Komisiją*, C-344/01, Rink. p. I-2081, 79 punktas). Šis principas reiškia, kad pagal Reglamento Nr. 1073/1999 10 straipsnio 2 dalį OLAF perdavus informaciją nacionalinėms teisminėms institucijoms, pastarosios šią informaciją turi nuodugniai išnagrinėti ir iš to padaryti tinkamas išvadas, siekdamos užtikrinti Bendrijos teisės laikymąsi, prireikus – pradėdamos teisminį procesą, jeigu mano, kad tai būtų pagrįsta. Vis dėlto tokia pareiga nuodugniai išnagrinėti neįpareigoja minėtą nuostatą aiškinti kaip nustatančią, kad aptariamas perdavimas yra privalomas ir nacionalinės valdžios institucijos įpareigotos imtis konkrečių veiksmų, nes toks aiškinimas pakeistų Reglamento Nr. 1073/1999 įgyvendinimui numatytą pareigų bei atsakomybės padalijimą (minėtos 2005 m. balandžio 19 d. Nutarties *Tillack prieš Komisiją* 33 punktas).

73 Be to, Reglamento Nr. 1073/1999 dėl OLAF atliekamų tyrimų 6 straipsnio 6 dalis ir Reglamentas Nr. 2185/96 dėl Komisijos atliekamų patikrinimų ir inspektavimų vietoje, siekiant apsaugoti Europos Bendrijų finansinius interesus nuo sukčiavimo ir

kitų pažeidimų, remiasi OLAF ir Komisijos turimais atskirais įgaliojimais, atliekant tyrimus. Net jei vykdant šiuos atskirus įgaliojimus iš valstybių narių tikimasi lojalaus bendradarbiavimo, apimančio kompetentingų nacionalinės valdžios institucijų paramą Bendrijos vardu vykdomiems veiksmams, tai nesusiję su minėtų institucijų, ypač teisminių, prerogatyvomis, ir dėl to nebūtų kišamasi į pastarųjų kompetenciją.

74 Antra, dėl ieškovo argumento, pagal kurį OLAF galėtų įstoti į Belgijos baudžiamąjį procesą pateikdama civilinį ieškinį tam, kad galėtų susipažinti su per poėmį suinteresuotojo asmens namuose ir biure gautais dokumentais, pažymėtina, jog netgi jei tuo būtų pasinaudota, tai neturėtų jokios reikšmės galimybei ginčyti aktą, kuriuo OLAF perduoda informaciją nacionalinėms teisminėms institucijoms.

75 Trečia, minėtame sprendime *Hamill prieš Komisiją*, kurio dalykas yra ieškinys dėl žalos atlyginimo, o ne ieškinys dėl panaikinimo, niekur nėra nurodyta, kad OLAF informacijos perdavimas pagal Reglamento Nr. 1073/1999 10 straipsnio 2 dalį turėtų privalomų teisinių pasekmių, kurios darytų poveikį ieškovo interesams.

76 Ketvirta, ieškovo nurodytiems faktiniams argumentams, kurie, jo nuomone, įrodo, kad Belgijos teisminės institucijos neveikė nepriklausomai, bet paprašytos OLAF, negali būti pritarta.

77 Viena vertus, dėl 2004 m. gegužės 19 d. OLAF priežiūros komiteto pirmininko pareiškimo *House of Lords Select Committee on the European Union* ieškovas nepateikia nė vieno įrodymo, kuris Pirmosios instancijos teismui leistų patikrinti šio pareiškimo turinį, todėl į jį atsižvelgti nereikia.

78 Antra vertus, kalbant apie Belgijos teisminėms institucijoms adresuoto laiško priede esančią tarpinę ataskaitą, jos 2.2 ir 2.3 punktai yra suformuluoti taip:

„Kaip jau buvo diskutuota su Hamburgo <...> prokuratūra 2004 m. sausio 13 d. ir su Briuselio <...> prokuratūra 2004 m. sausio 16 d., informacijos persiuntimas teisminėms institucijoms reikalingas pradėti nepriklausomas, tačiau suderintas procedūras;

<...>

Atsižvelgiant į tai, kad pagal mūsų turimą informaciją šių metų kovo mėnesį H.-M. Tillack išvyks iš Briuselio dirbti *Stern* korespondentu Vašingtone <...>, reikalingi skubūs veiksmai. Jam išvykus iš Briuselio, svarbūs įrodymai gali būti galutinai prarasti."

79 Vis dėlto kalbant apie tarpinės ataskaitos 2.2 punktą, ieškovas neginčija Komisijos teiginio, kad OLAF ir nacionalinių prokuratūrų kontaktai buvo susiję tik su visiškai formaliais klausimais, pavyzdžiui, kokiam konkrečiam asmeniui reikia perduoti informaciją. Net jei atsižvelgiant į 2.3 punktą reikia konstatuoti, jog OLAF iš tikrųjų pareiškė pageidavimą, kad ši byla būtų skubiai išnagrinėta, šis pageidavimas Belgijos teisminių institucijų visiškai neįpareigoja. Iš tiesų jis negali būti prilygintas prašymui, kuriuo siekiama, kad Belgijos institucijos pradėtų teisminį procesą ar imtųsi bet kokių kitų priemonių. Iš esmės Reglamento 10 straipsnio 2 dalis dėl tyrimų metu gautos informacijos perdavimo, kuri siunčiama kompetentingoms nacionalinėms valdžios institucijoms, tik numato minėtos informacijos perdavimą nacionalinėms institucijoms, kurios, įgyvendindamos savo kompetenciją, privalo spręsti, kokių tolesnių veiksmų dėl to reikėtų imtis.

80 Galiausiai taip pat nepagrįstas argumentas, susijęs su veiksmingos teisminės gynybos nebuvimu. Iš tiesų vien šiuo argumentu negalima pagrįsti ieškinio priimtinumo (2005 m. rugsėjo 19 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *Aseprofar ir Edifa prieš Komisiją*, T-247/04, Rink. p. II-3449, 59 punktas ir 2005 m. lapkričio 28 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *EEB ir Stichting Natuur en Miliau prieš Komisiją*, T-236/04 ir T-241/04, Rink. p. II-4945, 68 punktas). Apskritai iš bylos medžiagos ir per posėdį vykusių diskusijų matyti, kad ieškovas Belgijos teismuose, o vėliau – Europos žmogaus teisių teisme pareiškė ieškinį dėl priemonių, kurių ėmėsi Belgijos teisminės institucijos po to, kai 2004 m. vasario 14 d. OLAF perdavė informaciją. Be to, ieškovas galėjo pasiūlyti nacionaliniams teismams, kurie patys neturi kompetencijos paskelbti negaliojančiu aktą, kuriuo OLAF perdavė informaciją Belgijos teisminėms institucijoms (šiuo klausimu žr. 1987 m. spalio 22 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Foto-Frost*, 314/85, Rink. p. 4199, 20 punktą), kreiptis į Teisingumo Teismą pateikiant prejudicinį klausimą.

81 Iš to, kas pasakyta, matyti: kadangi šiuo atveju informacijos perdavimas pagal Reglamento Nr. 1073/1999 10 straipsnio 2 dalį neturi privalomų teisinių pasekmių, jis negali būti laikomas aktu, galinčiu paveikti ieškovo teisinę padėtį.

82 Todėl reikalavimai panaikinti aktą, kuriuo 2004 m. vasario 11 d. OLAF perdavė informaciją Vokietijos ir Belgijos teisminėms institucijoms, yra nepriimtini.

*Dėl reikalavimų atlyginti tariamą žalą*

Dėl priimtinumo

— Šalių argumentai

83 Komisija mano, kad su žalos atlyginimu susijusią ieškinio dalį sudaro du atskiri reikalavimai. Jie susiję su žalos, tariamai padarytos, pirma, OLAF „skundu“ ir, antra,

2002 m. kovo mėn. ir 2003 m. rugsėjo mėn. OLAF pranešimais spaudai bei kitais viešais OLAF pareiškimais, atlyginimu.

84 Ši su žalos atlyginimu susijusi ieškinio dalis yra visa nepriimtina, nes neatitinka Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punkte nustatytų sąlygų.

85 Be to, su OLAF „skundu" susijęs reikalavimas atlyginti žalą nepriimtinas, nes šis reikalavimas dėl žalos atlyginimo yra glaudžiai susijęs su reikalavimu dėl panaikinimo, kuris buvo pripažintas nepriimtinu.

86 Ieškovas visų pirma mano, kad su OLAF „skundu" susijęs reikalavimas atlyginti žalą yra priimtinas. Jis pažymi, kad OLAF netinkami veiksmai negali išvengti teisminės kontrolės.

87 Taip pat jis ginčija argumentą, pagal kurį reikalavimas dėl žalos atlyginimo yra nepriimtinas, jei reikalavimas dėl panaikinimo, pareikštas dėl žalos priežasties, pats yra nepriimtinas.

88 Galiausiai, jo nuomone, pareiškimas atitinka Procedūros reglamente įtvirtintas sąlygas ir yra pakankamai aiškus, kad leistų atsakovei pasirengti gynybai. Iš tiesų jame nurodyti neteisėti OLAF veiksmai, patirta žala ir motyvai, dėl kurių egzistuoja priežastinis ryšys tarp šių veiksmų ir padarytos žalos.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

89 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką, remiantis Teisingumo Teismo statuto 21 straipsnio pirmąja pastraipa, taikoma Pirmosios instancijos teismo procesui pagal šio statuto 53 straipsnio pirmąją pastraipą ir Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punktą, kiekviename pareiškime turi būti nurodyti bylos dalykas ir pagrindų, kuriais remiamasi, santrauka. Tai turi būti nurodyta pakankamai aiškiai ir tiksliai, kad prireikus atsakovė galėtų pasirengti gynybai, o Pirmosios instancijos teismas – priimti sprendimą, nesiremdami jokia kita informacija. Siekiant užtikrinti teisinį saugumą ir tinkamą teisingumo vykdymą, kad ieškinys būtų priimtinas, reikia, jog iš paties pareiškimo teksto būtų nors apibendrintai, bet nuosekliai ir suprantamai matyti visos esminės faktinės ir teisinės aplinkybės, kuriomis jis pagrįstas (1997 m. liepos 10 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Guérin automobiles prieš Komisiją*, T-38/96, Rink. p. II-1223, 41 punktas ir 2004 m. kovo 16 d. Sprendimo *Danske Busvognmænd prieš Komisiją*, T-157/01, Rink. p. II-917, 45 punktas)

90 Tam, kad būtų tenkinami šie reikalavimai, ieškinio pareiškime dėl tariamai Bendrijos institucijos padarytos žalos atlyginimo turi būti nurodytos aplinkybės, leidžiančios nustatyti veiksmus, kuriais ieškovas kaltina instituciją, motyvai, kodėl jis mano, jog tarp veiksmų ir tariamai patirtos žalos egzistuoja priežastinis ryšys, bei šios žalos pobūdis ir dydis (1996 m. rugsėjo 18 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Asia Motor France ir kt. prieš Komisiją*, T-387/94, Rink. p. II-961, 107 punktas ir 2004 m. vasario 10 d. Sprendimo *Calberson GE prieš Komisiją*, T-215/01, T-220/01 ir T-221/01, Rink. p. II-587, 176 punktas).

91 Nagrinėjamu atveju pirmiausia pažymėtina, kad ieškovo reikalavimai atlyginti tariamą žalą yra labai glausti. Vis dėlto iš jų galima nustatyti dvi tariamai neteisėtas OLAF veikas, dėl kurių, ieškovo manymu, jam buvo padaryta žala. Pirmoji susijusi su

OLAF „skundu“ Belgijos teisminėms institucijoms. Antroji – su 2002 m. kovo 27 d. ir 2003 m. rugsėjo 30 d. OLAF pranešimais spaudai, OLAF spaudos atstovo pareiškimu, išspausdintu 2002 m. balandžio 4 d. *European Voice,* ir OLAF generalinio direktoriaus pareiškimu, išplatintu 2001 m kovo 24 d. per *Stern TV.*

92 Be to, iš pareiškimo matyti, kad žala, kurią dėl tariamai neteisėtų OLAF veiksmų teigia patyręs ieškovas, padaryta jo reputacijai ir profesinei garbei. Taip pat remiantis pareiškimu galima nustatyti tariamai OLAF padarytos žalos dydį.

93 Galiausiai ieškovas mini priežastinio ryšio tarp nurodytos žalos ir įvairių neteisėtų veiksmų, kuriais kaltinama OLAF, egzistavimą.

94 Be to, iš Komisijos pateiktų argumentų dėl ieškinio pagrįstumo matyti, kad ji galėjo tinkamai pasirengti gynybai dėl Bendrijos deliktinės atsakomybės atsiradimo sąlygų.

95 Taigi Komisijos kaltinimą, kad pareiškimas neatitiko Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punkto reikalavimų, reikia atmesti.

96 Dėl reikalavimo atlyginti su OLAF „skundu“ susijusią žalą Komisija teigia, kad jis nepriimtinas, nes jis glaudžiai susijęs su reikalavimu dėl panaikinimo, kuris yra nepriimtinas.

97 Šiuo atžvilgiu primintina, kad ieškinys dėl žalos atlyginimo yra atskira teisių gynimo priemonė, kuri turi ypatingą paskirtį teisių gynimo priemonių sistemoje, ir jai keliamos įgyvendinimo sąlygos suformuluotos atsižvelgiant į jos specifinį tikslą. Ieškiniais dėl panaikinimo ir dėl neveikimo siekiama sankcionuoti už teisiškai privalomo akto neteisėtumą arba tokio akto nebuvimą, o ieškinio dėl žalos atlyginimo dalykas – prašymas atlyginti žalą, atsiradusią dėl Bendrijos institucijai ar organui priskirtino neteisėto akto ar veiksmų (žr. 2004 m. kovo 23 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Ombudsmenas prieš Lamberts*, C-234/02 P, Rink. p. I-2803, 59 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

98 Taigi asmenys, kurie dėl EB 230 straipsnio ketvirtojoje pastraipoje nurodytų priimtinumo sąlygų negali tiesiogiai ginčyti tam tikrų Bendrijos aktų arba priemonių, vis dėlto turi galimybę užginčyti veiksmus, kurie nėra sprendimai ir dėl kurių dėl to negalima pareikšti ieškinio dėl panaikinimo, pareikšdami ieškinį dėl deliktinės atsakomybės pagal EB 235 straipsnį ir EB 288 straipsnio antrąją pastraipą, jeigu dėl tokių veiksmų gali kilti Bendrijos atsakomybė (minėtų sprendimų *Philip Morris International ir kt. prieš Komisiją* 123 punktas ir *Camos Grau prieš Komisiją* 78 punktas).

99 Taigi ieškovo pareikšto reikalavimo dėl žalos atlyginimo, kuriuo siekiama, kad būtų atlyginta moralinė žala, kurią jis patyrė dėl OLAF inkriminuojamų veiksmų, priimtinumas turi būti vertinamas atskirai nuo su panaikinimu susijusios ieškinio dalies.

100 Iš to, kas anksčiau pasakyta, matyti, kad ieškovo reikalavimai atlyginti žalą, kurią jis patyrė dėl tariamai neteisėtų OLAF veiksmų, yra priimtini.

Dėl esmės

— Šalių argumentai

101 Ieškovas mano, kad neteisėtus administracinius aktus pirmiausia sudaro Belgijos teisminėms institucijoms pateiktas OLAF „skundas". Jis yra neteisėtas, nes pažeidė keletą procedūrinių reikalavimų bei pagrindinę teisę, t. y. spaudos laisvę. Ieškovas taip pat nurodo 2002 m. kovo mėn. ir 2003 m. rugsėjo mėn. OLAF pranešimus spaudai. Šiuo atžvilgiu ombudsmenas pareiškė, kad 2002 m. kovo mėn. pranešimas spaudai, pagrįstas gandais, yra akivaizdus netinkamo administravimo atvejis ir pažeidžia proporcingumo principą. Todėl šis pranešimas turėtų būti laikomas neteisėtu administraciniu aktu. 2003 m. rugsėjo mėn. pranešimas spaudai taip pat yra netinkamo administravimo atvejis ir pažeidžia proporcingumo principą, nes į jį įtraukti 2002 m. kovo mėn. pranešime spaudai esantys tvirtinimai. Galiausiai ieškovas remiasi 2002 m. balandžio 4 d. žurnale *European Voice* išspausdintu OLAF spaudos atstovo pareiškimu ir 2004 m. kovo 24 d. per *Stern TV* išplatintu OLAF direktoriaus pareiškimu. Jie pakenkė ieškovo reputacijai ir dėl to, kad yra pagrįsti gandais, taip pat pažeidžia gero administravimo principą.

102 Be to, ieškovas teigia, kad OLAF viršijo jai suteiktos diskrecijos ribas. Atsižvelgiant į padarytų klaidų sunkumą, OLAF veiksmai turėtų būti laikomi pakankamai akivaizdžiu Bendrijos teisės normos pažeidimu.

103 Ieškovas tvirtina, kad jis patyrė didelę moralinę žalą – buvo pakenkta jo reputacijai ir jo profesinei garbei. Pirma, jam bus daug sunkiau gauti informacijos iš šaltinių, kuriais jis naudojasi versdamasis savo profesija. Antra, atsiras daug kliūčių parduodant jo straipsnius laikraščiams ir žurnalams. OLAF veiksmai taip pat padarė rimtos žalos ieškovo karjeros vystymosi galimybėms. Be to, moralinės žalos

padarymas ypač akivaizdus, kai dėl neteisingų kaltinimų pradedamas baudžiamasis persekiojimas, atliekami kratos ir poėmiai, kaip tai buvo šiuo atveju. Ieškovas Pirmosios instancijos teismo prašo nustatyti tikslų piniginės kompensacijos dydį, kuris atlygintų žalą ir kartu turėtų atgrasantį poveikį Komisijai. Ieškovas laikinai siūlo 250 000 eurų sumą.

104 Dėl priežastinio ryšio ieškovas teigia, kad žala jo reputacijai padaryta OLAF pranešimais spaudai ir paskesniais pareiškimais, o kulminacinis taškas buvo OLAF skundas Belgijos teisminėms institucijoms, dėl kurio atlikta krata jo namuose ir biure. Šiuo atžvilgiu OLAF tyrėjai teisminėms institucijoms patarė ir skunde joms perdavė informaciją, kuri jas suklaidino dėl skubos bei dėl būtinybės imtis veiksmų. Ieškovo teigimu, tai, kad Belgijos institucijos veikė šiek tiek neapdairiai, nedaro poveikio pareiškimo pagrįstumui.

105 Dėl OLAF panešimų spaudai ir kitų viešų pareiškimų ieškovas pažymi, kad yra išimtis tai, jog OLAF skelbė pranešimus, kuriuose nurodyta apie pradėtą tyrimą. Taip pat, jo nuomone, kiekvienas, kuris domėjosi byla, nedelsiant jį prisimins kaip žurnalistą, papirkusį Europos Bendrijų tarnautoją. Be to, šiuo metu žinomos faktinės aplinkybės atrodo daug rimtesnės, nei tos, kurias nagrinėjo ombudsmenas 2003 metais. Iš tiesų OLAF dezinformavo ombudsmeną teigdama, kad ji informaciją gavo iš patikimų šaltinių, būtent – Europos parlamento narių, nors vienintelis šaltinis buvo G.

106 Dublike ieškovas pažymi, kad OLAF vieši tvirtinimai yra ne tik netinkamo administravimo atvejis, bet taip pat pažeidžia gero administravimo ir nekaltumo prezumpcijos principus ir teisę į teisingą teismo procesą. Pranešimų spaudai

paskelbimu taip pat pažeidžiamas Reglamento Nr. 1073/1999 8 straipsnis, nes perduota informacija, gauta atliekant vidaus tyrimus, yra profesinė paslaptis.

107 Komisija tvirtina, kad abu prašymai dėl žalos atlyginimo nepagrįsti.

108 Pirma, dėl prašymo atlyginti žalą, susijusią su informacijos perdavimu Belgijos ir Vokietijos teisminėms institucijoms, ji teigia, kad OLAF nepažeidė jokios teisės normos. Be to, ieškovas neįrodė pakankamai akivaizdaus nustatytų OLAF diskrecijos ribų pažeidimo.

109 Dėl tariamos žalos tikrumo pareiškime nepateikta konkrečios informacijos apie ieškovo ypatingą profesinę situaciją. Pastarasis dirba žurnale *Stern* ir jo reputacijai nepakenkė Belgijos institucijų atlikti krata ir poėmis.

110 Pirmiausia ieškovas neįrodė priežastinio ryšio tarp OLAF informacijos perdavimo ir žalos, kurią jis teigia patyręs. Iš tiesų du nepriklausomi ir savo nuožiūra atlikti Belgijos institucijų aktai – teisminio tyrimo pradėjimas ir krata bei poėmis — nutraukia priežastinį ryšį. Tik krata ir poėmis galėtų būti tiesioginė ir lemiama nurodomos žalos priežastis. Komisijos nuomone, jei nebūtų atlikta krata, kuri priklauso nacionalinių valdžios institucijų diskrecijai, nekiltų jokio pavojaus pakenkti

ieškovo informatorių anonimiškumui. Jei ieškovas mano dėl šios kratos patyręs žalos, jis dėl jos atlyginimo turėtų kreiptis į Belgijos valstybę.

111 Antra, dėl prašymo atlyginti pranešimais spaudai ir kitais viešais pareiškimais padarytą žalą Komisija mano, kad OLAF nepažeidė jokios teisės normos, susijusios su ieškovu, o ypač su jo reputacija. Konkrečiai kalbant, 2002 m. kovo 27 d. pranešime spaudai nenurodytas žurnalisto vardas ar spaudos leidinys. Tik 2002 m. kovo 28 d. *Stern* išspausdintame pranešime šis žurnalas nurodė, kad tik jis išimtinai turi atskleistus dokumentus ir įvardijo žurnalistą. Be to, 2002 m. kovo 27 d. pranešime esminis pradėto vidaus tyrimo objektas buvo aprašytas labai neutraliai. Jame nebuvo nieko melagingo ir jis nebuvo neproporcingas. Teigti, kad jos spaudos atstovas savo pareiškimais peržengė ribas, reikštų atimti iš OLAF bet kokią teisę skelbti pranešimus spaudai, patvirtinančius pradėtą tyrimą ir nurodančius jo objektą. Papildomai Komisija pastebi, kad OLAF nepadarė sunkaus ir akivaizdaus santykiuose su žiniasklaida nustatytų savo diskrecijos ribų pažeidimo.

112 Be to, Komisija teigia, kad bet kuriuo atveju nėra jokio priežastinio ryšio tarp 2002 m. kovo 27 d. pranešimo spaudai ir galimai ieškovo reputacijai padarytos žalos. Atsakovės teigimu, netgi darant prielaidą, kad paskelbus OLAF pranešimą visuomenė galėjo jį aiškinti kaip įvardijantį ieškovą, rytojaus dieną paskelbtas *Stern* pranešimas nutraukė bet kokį priežastinį ryšį.

113 Galiausiai dėl ombudsmeno išvados Komisija pažymi, kad faktinės aplinkybės, kuriomis jis pagrindė savo 2003 m. rekomendaciją, buvo skirtingos nei tos, kurias per šį procesą Pirmosios instancijos teismui pateikė Komisija. Be to, tai, kad ombudsmenas nustatė netinkamo administravimo atvejį, negali būti prilyginta

teisminiam pripažinimui, jog Komisija pažeidė ieškovo teises. Konkrečiai kalbant, ombudsmenas nenagrinėjo klausimo, ar OLAF padarė pakankamai akivaizdų teisės normos pažeidimą. Be to, jis taikė ne tas su įrodinėjimo pareiga susijusias normas, kurios reglamentuoja pagal EB 235 straipsnį ir 288 straipsnio antrąją pastraipą pareikštą ieškinį dėl deliktinės atsakomybės. Iš tiesų ombudsmenas ir Bendrijos teismai taiko skirtingus vertinimo kriterijus ir metodus, kurie atspindi jų paskirtį ir jų aiškiai skirtingas funkcijas.

114 IFJ mano, kad OLAF, paprastų gandų ir spekuliacijų pagrindu perduodama informaciją Vokietijos ir Belgijos institucijoms, akivaizdžiai peržengė savo diskrecijos ar vertinimo ribas. Šia diskrecija reikėjo naudotis ypač atsižvelgiant į Reglamento Nr. 1073/1999 nuostatas ir susijusių asmenų teises ir laisves.

115 Įstojusios į bylą šalies nuomone, OLAF pažeidė spaudos laisvę, teisę į privataus gyvenimo gerbimą ir būsto neliečiamybę, EB sutartį, Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvenciją, Reglamentą Nr. 1073/1999 bei tam tikras procedūrines normas.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

116 Iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, kad Bendrijos deliktinė atsakomybė už jos organų neteisėtus veiksmus 288 straipsnio antrosios pastraipos prasme kyla tuo atveju, kai tenkinamos visos sąlygos: institucijų veiksmai. kuriais jos kaltinamos, yra neteisėti, padaryta reali žala bei egzistuoja priežastinis ryšys tarp tariamų veiksmų ir nurodytos žalos (1982 m. rugsėjo 29 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Oleifici Mediterranei prieš EEB,* 26/81, Rink. p. 3057, 16 punktas; 1996 m. liepos 11 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *International Procurement Services prieš Komisiją*, T-175/94, Rink. p. II-729, 44 punktas; 1996 m. spalio 16 d. Pirmosios

instancijos teismo sprendimo *Efisol prieš Komisiją*, T-336/94, Rink. p. II-1343, 30 punktas ir 1997 m. liepos 11 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Oleifici Italiani prieš Komisiją*, T-267/94, Rink. p. II-1239, 20 punktas).

117 Dėl pirmos sąlygos teismo praktika reikalaujama, kad būtų nustatytas pakankamai akivaizdus teisės normos, suteikiančios asmenims teises, pažeidimas (2000 m. liepos 4 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Bergaderm ir Goupil prieš Komisiją* C-352/98 P, Rink. p. I-5291, 42 punktas). Kalbant apie reikalavimą, kad pažeidimas būtų pakankamai akivaizdus, kriterijus, leidžiantis nuspręsti, jog jis tenkinamas, – atitinkamos Bendrijos institucijos akivaizdus ir sunkus jos turimos diskrecijos ribų pažeidimas. Kai ši institucija turi tik labai mažus vertinimo įgaliojimus arba jų neturi, pakanka paprasto Bendrijos teisės pažeidimo, kad būtų konstatuotas pakankamai akivaizdus pažeidimas (2002 m. gruodžio 10 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Camar ir Tico*, C-312/00 P, Rink. p. I-11355, 54 punktas ir 2001 m. liepos 12 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Comafrica ir Dole Fresh Fruit Europe prieš Komisiją*, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 ir T-225/99, Rink. p. II-1975, 134 punktas).

118 Kalbant apie su priežastiniu ryšiu susijusią sąlygą, Bendrija gali būti laikoma atsakinga tik už žalą, kuri pakankamai tiesiogiai atsirado dėl neteisėtų atitinkamos institucijos veiksmų (1979 m. spalio 4 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Dumortier Frères ir kt. prieš Tarybą*, 64/76 ir 113/76, 167/78 ir 239/78, 27/79, 28/79 ir 45/79, Rink. p. 3091, 21 punktas ir 2003 m. vasario 13 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *Meyer prieš Komisiją*, T-333/01, Rink. p. II-117, 32 punktas). Tačiau Bendrija neprivalo ištaisyti visų savo įstaigų veiksmų žalingų pasekmių (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Dumortier Frères ir kt. prieš Tarybą*, 21 punktą).

119 Jei nėra tenkinama nors viena iš šių sąlygų, visą ieškinį reikia atmesti, nesant reikalo nagrinėti kitų sąlygų (1994 m. rugsėjo 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *KYDEP prieš Tarybą ir Komisiją*, C-146/91, Rink. p. I-4199, 19 ir 81 punktai ir 2002 m. vasario 20 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Förde-Reederei prieš Tarybą ir Komisiją*, T-170/00, Rink. p. II-515, 37 punktas).

120 Atsižvelgiant į šią teismo praktiką, reikia patikrinti įvairių ieškovo nurodytų argumentų pagrįstumą.

121 Pirmiausia pažymėtina, kad pagrindines teises sudarantys privataus gyvenimo ir būsto apsauga, spaudos laisvė, nekaltumo prezumpcijos principas ir teisė į teisingą teismo procesą suteikia privatiems asmenims teises, kurių laikymąsi turi užtikrinti Bendrijos teismas. Šiuo atžvilgiu ieškovas nurodo dvi tariamai neteisėtas skirtingo pobūdžio OLAF veikas, kurias dėl jų skirtingo pobūdžio reikia nagrinėti atskirai.

122 Visų pirma dėl prašymo atlyginti tariamai OLAF „skundu“ padarytą žalą buvo konstatuota, kad teisminėms institucijoms priklauso spręsti, kokių tolesnių veiksmų imtis dėl remiantis Reglamento Nr. 1073/1999 10 straipsnio 2 dalimi OLAF perduotos informacijos, ir šis perdavimas neturi jokio privalomojo pobūdžio jų atžvilgiu (žr. šio sprendimo 73 punktą). Todėl būtent nacionalinių teisminių institucijų, remiantis savo prerogatyvomis nusprendusių pradėti teisminį procesą, o vėliau atlikusių tyrimą, veiksmai yra ieškovo nurodytos žalos priežastis.

123 Be to, ieškovas nepaaiškina, kaip konfidencialaus pobūdžio informacijos perdavimas nacionalinėms teisminėms institucijoms, kai nebuvo tvirtinama, jog šio konfidencialumo nebuvo laikytasi, gali pakenkti jo reputacijai ir profesinei garbei.

124 Iš to matyti, kad ieškovas neįrodė, jog egzistuoja pakankamai tiesioginis priežastinis ryšys tarp pagal Reglamento Nr. 1073/1999 10 straipsnio 2 dalį OLAF informacijos perdavimo Belgijos teisminėms institucijoms ir nurodytos žalos.

125 Kadangi šioje byloje netenkinama sąlyga Bendrijos deliktinei atsakomybei kilti, t. y. nėra priežastinio ryšio tarp nurodytos žalos ir OLAF veiksmų, prašymas atlyginti OLAF „skundu" padarytą žalą turi būti atmestas, nesant reikalo nagrinėti kitų minėtos atsakomybės atsiradimo sąlygų.

126 Antra, dėl prašymo atlyginti tariamai OLAF pranešimais spaudai padarytą žalą pažymėtina, kad ieškovas nurodo 2003 m. birželio 10 d. ombudsmeno rekomendacijos projektą ir 2003 m. lapkričio 20 d. jo rekomendaciją, kurioje konstatuojamas netinkamo administravimo atvejis, ir iš to padaro išvadą, jog 2002 m. kovo 27 d. pranešimas spaudai „kaip toks" yra „neteisėtas administracinis aktas", o 2003 m. spalio 30 d. pranešimas spaudai laikytinas nauju netinkamo administravimo atveju, kuris, dar kartą paskelbdamas ankstesniame pranešime esančius tvirtinimus, taip pat pažeidžia proporcingumo principą.

127 Šiuo atžvilgiu pirmiausia pasakytina, kad gero administravimo principas, kuris vienintelis nurodytas pažeistas šiuo atveju, pats nesuteikia teisių privatiems asmenims (2001 m. gruodžio 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Area Cova ir kt. prieš Tarybą ir Komisiją*, T-196/99, Rink. p. II-3597, 43 punktas), išskyrus, kai jis išreiškia specifines teises 2000 m. gruodžio 7 d. Nicoje paskelbtos Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (OL C 364, p. 1) 41 straipsnio prasme, pavyzdžiui, teisę, kad asmens reikalai būtų tvarkomi nešališkai, sąžiningai ir per kuo trumpesnį laiką, teisę būti išklausytam, teisę susipažinti su savo byla, teisę, kad būtų pagrįsti jo atžvilgiu priimami sprendimai, tačiau šiuo atveju taip nėra.

128 Be to, pats „netinkamo administravimo atvejis", kaip jį kvalifikavo ombudsmenas, nereiškia, kad OLAF veiksmai yra pakankamai akivaizdus teisės normos pažeidimas teismo praktikos prasme. Iš tiesų įkūrusi ombudsmeno instituciją, Sutartis Sąjungos piliečiams, konkrečiai kalbant, Bendrijos pareigūnams ir kitiems tarnautojams nustatė ieškinio pareiškimui Bendrijos teisme alternatyvią priemonę, skirtą jų interesams ginti. Ši alternatyvi neteisminė priemonė atitinka specifinius kriterijus ir jos paskirtis nebūtinai yra ta pati kaip kreipimosi į teismą (2002 m. balandžio 10 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Lamberts prieš Ombudsmeną*, T-209/00, Rink. p. II-2203, 65 punktas).

129 Taip pat atsižvelgiant į Reglamentu Nr. 1073/1999 OLAF suteiktą savarankiškumą ir į bendrąjį interesą naudojantis pranešimais spaudai informuoti visuomenę, manytina, kad OLAF turi diskreciją spręsti dėl su jos tyrimo veikla susijusių pranešimų savalaikiškumo ir turinio.

130 Be to, išnagrinėjus 2002 m. kovo 27 d. pranešimo spaudai formuluotę, matyti, kad vienintelė ištrauka, kuri galėtų padaryti žalos, išdėstyta taip:

„Remiantis (OLAF) gauta informacija, žurnalistas gavo keletą dokumentų, susijusių su vadinamąja „Van Buitenen byla". Neatmetama galimybė, jog tam, kad būtų gauti šie dokumentai, kažkam iš OLAF (ar iš kitos institucijos) buvo sumokėta <...>"

131 Netgi darant prielaidą, kad asmenims, girdėjusiems apie šią bylą, gali kilti mintis, jog kalbama apie ieškovą, šie hipotetiškai suformuluoti kaltinimai, neįvardijant ieškovo ir žurnalo, kuriam jis dirbo, nereiškia, kad OLAF akivaizdžiai ir sunkiai pažeidė savo turimos diskrecijos ribas. Be to, juk pats *Stern* savo 2002 m. kovo 28 d. pranešime spaudai įvardijo ieškovą. Taigi dėl pastarojo tapatybės atskleidimo, susiejant jį su OLAF tyrimais, yra kalta ne OLAF, bet pats *Stern* žurnalas, kuriam dirbo ieškovas. Todėl dėl šio paskelbimo atsiradusi nurodyta žala, susijusi su pažeista reputacija ir profesine garbe, negali būti priskirta OLAF. Dėl to ginčijamu pranešimu spaudai OLAF nepadarė jokio pakankamai akivaizdaus Bendrijos teisės pažeidimo.

132 2003 m. birželio 18 d. ombudsmenui priėmus rekomendacijos projektą, 2003 m. rugsėjo 30 d. paskelbtame OLAF pranešime spaudai bandoma sušvelninti 2002 m. kovo 27 d. pranešime spaudai esančius kaltinimus. Jame nurodyta:

„šiuo atžvilgiu pradėtas OLAF tyrimas nenutrauktas, bet kol kas (OLAF) nerado įrodymų, patvirtinančių, kad buvo sumokėta“. Todėl manytina, kad šis pranešimas, kaip ir ankstesnis, nesudaro pakankamai akivaizdaus teisės normos pažeidimo.

133 Tokią pačią išvadą reikia padaryti ir dėl OLAF spaudos atstovo pareiškimo, 2002 m. balandžio 4 d. cituoto žurnale *European Voice*, pagal kurį OLAF „iš pirmo žvilgsnio turėjo įrodymų, patvirtinančių tikimybę, jog buvo sumokėta“, nes dėl atsargiai

išdėstytos formuluotės negalima nustatyti, kad padarytas pakankamai akivaizdus Bendrijos teisės pažeidimas. Kalbant apie OLAF direktoriaus pareiškimą per *Stern TV* 2004 m. kovo 24 d., ieškovas nepateikia jokio įrodymo, leidžiančio patikrinti jo turinį.

134 Apskritai savo pareiškime ieškovas neišdėsto jokių teisinių argumentų, kurie leistų įvertinti, kodėl OLAF pranešimų spaudai ir kitų viešų pareiškimų paskelbimas galėtų būti kvalifikuojamas kaip „pakankamai akivaizdus (teisės normos) pažeidimas".

135 Iš to, kas pasakyta, matyti, kad ieškovas neįrodė, jog OLAF padarė pakankamai akivaizdų Bendrijos teisės pažeidimą, dėl kurio galėjo būti padaryta žalos ieškovui. Todėl jo prašymą atlyginti dėl OLAF pranešimų spaudai ir kitų viešų pareiškimų padarytą žalą reikia atmesti, nesant reikalo vertinti nurodytos žalos realumo ir turinio.

136 Todėl reikia atmesti visą su žalos atlyginimu susijusią ieškinio dalį.

*Dėl prašymo pateikti dokumentus*

137 Ieškovas Pirmosios instancijos teismo prašo nurodyti Komisijai pateikti visas OLAF Vokietijos ir Belgijos teisminėms institucijoms adresuotų „skundų" kopijas.

138 Šiuo atžvilgiu pažymėtina, kad vykstant procesui Pirmosios instancijos teisme, Komisija pateikė pilnas 2004 m. vasario 11 d. Vokietijos ir Belgijos teisminėms institucijoms adresuotų laiškų versijas.

139 Taigi šio klausimo spręsti nereikia, nes nebeliko prašymo pagrindo.

140 Iš viso to, kas išdėstyta, darytina išvada, kad turi būti atmestas visas ieškinys.

**Dėl bylinėjimosi išlaidų**

141 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Kadangi ieškovas pralaimėjo bylą ir Komisija prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas, jis padengia savo bei Komisijos patirtas bylinėjimosi išlaidas, įskaitant ir tas, kurios susijusios su laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūra.

142 Remiantis Procedūros reglamento 87 straipsnio 4 dalies trečiąja pastraipa, *International Federation of Journalists*, įstojusi į bylą šalis, padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (ketvirtoji kolegija)

nusprendžia:

1. **Atmesti ieškinį.**

2. **Nėra reikalo spręsti dėl prašymo pateikti dokumentus.**

3. **Ieškovas padengia savo ir Komisijos patirtas bylinėjimosi išlaidas, įskaitant ir tas, kurios susijusios su laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūra.**

4. **International Federation of Journalists padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Legal Lindh Vadapalas

Paskelbta 2006 m. spalio 4 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Kancleris Pirmininkas

E. Coulon H. Legal